

LI 75 NOVEMBRE 2006

S'obre el període d'eleccions sindicals

Aquí també: fer valer els interessos de classe

Una situació dramàtica, reiteradament pactada

No estem en temps de vaques grasses per als treballadors. Els capitals treuen rendiments de les seves inversions a força d'arrencar beneficis milionaris de cada tancament, de cada deslocalització, de cada ERO que els permeti renovar la plantilla amb contractes precaris i sous de mileuristes, si no és amb feina en negre i mà d'obra semiesclava. Treuen rendiment de cada queixalada que claven al sistema públic i universal d'educació, sanitat, transport, pensions, serveis socials... que van ser construïts amb els diners i la lluita de tots i totes i avui són suculents beneficis per una patronal especuladora que, via privatització o externalització, es lucren amb els drets i es nodreixen de les arques dels nostres impostos. No, no són bons temps per nosaltres, precisament perquè són molt bons temps per la patronal. Si a ells els va bé és a compte nostre, i si nosaltres aconseguim millorar és perquè lluitant recuperem un tros de la plusvàlua que ens arrenquen.

Però si ara ens trobem en aquesta situació és perquè les direccions sindicals majoritàries mai no plantegen el problema com el resultat d'una correlació de forces, d'una lluita que pot acabar amb el seu triomf o el nostre, amb la seva reculada o la nostra. Sinó que sempre parteixen de la base que és inevitable la sortida que intenta la patronal i no tenim cap més alternativa que negociar i pactar "el menys dolent". I partint de la base que no es pot fer cap altra cosa que pactar, van tancant les empreses i els nostres fills i filles veuen com se'ls esfuma la possibilitat d'un treball fix i un sou digne.

Aquesta política permanent de les direccions sindicals majoritàries, que des de fa anys no encapçalen cap lluita conseqüent fins al final, sinó com a molt com una forma de pressió per la negociació, és un gran servei a la patronal que veu així com es desbaraten tots els intents obrers de respondre a les reiterades agressions patronals. I els paguen bé els serveis: quantitats milionàries que s'enduen els advocats de CCOO i UGT com a taxes de negociació dels EROs, o dels acords d'eficàcia limitada, o per via indirecta amb el finançament de l'aparell a través de cursos pagats amb diners públics. Qui paga mana; i fa anys que els grans aparells sindicals es nodreixen no pas de les cotitzacions dels afiliats sinó dels immensos beneficis que els donen l'Estat i la patronal perquè segueixin pactant, desmobilitzant i permetent així que ens facin empassar el que calgui. Ja és hora de parar-los els peus, de fer fora aquestes direccions que serveixen la patronal i l'Estat i escollir-ne de compromeses amb la lluita i els interessos dels treballadors i treballadores. Això es fa sobretot als llocs de treball, en el dia a dia, davant dels problemes, però també ara en les eleccions sindicals.

Eleccions sindicals: la deformació burgesa de la voluntat obrera

Per nosaltres les eleccions sindicals no són la panacea democràtica que retornarà cadascú al seu lloc. I no ho són perquè provenen de la deformació dels organismes de lluita de la classe durant el franquisme que, amb la Transició, van passar a ser "reformats" per encotillar-los i domesticar-los.

Qui tradicionalment tenia la sobirania per decidir una lluita o una negociació eren les assemblees, que davant de situacions de conflicte triaven un comitè de vaga que responia davant d'aquesta. Així que era difícil que el comitè s'escapés del seu control signant un pacte no votat, perquè immediatament eren desautoritzats per l'assemblea. Els sindicats, que eren clandestins però ben vius en la lluita obrera de finals del franquisme, proposaven a l'assemblea i s'hi sotmetien, sense cap marge per pactar a esqueses seves. En canvi, quan el conflicte s'havia acabat, qui donava continuïtat en discussions internes i traient propostes en la seva premsa eren els sindicats. Així quedaven aquests per als temps de pau i les assemblees i els comitès de vaga per als temps de lluita.

Però durant la Transició, el PC -que aleshores controlava la central sindical més grossa, CCOO- va optar per aplicar la via reformista que seguia a nivell polític també a nivell sindical. Va proposar la reforma del sindicat vertical del franquisme, la CNS, com el sindicat unitari que havia de tenir la classe obrera espanyola, enfrontant-se a la UGT i la CNT que reivindicaven el reconeixement de les centrals sindicals de classe. Tant és així, que CCOO no es va definir com a central sindical sinó com un moviment socio-polític, per deixar tot el protagonisme sindical a la CNS. Paral·lelament, i amb la finalitat de trencar la tradició assembleària i de comitès de vaga, CCOO va impulsar amb la patronal i l'Estat la LOLS -que poca cosa tenia de llibertat sindical perquè passava a reglamentar-la- segons la qual qui tindria la facultat per convocar les vagues i actuar en nom dels treballadors serien els delegats sindicals i els comitès d'empresa, sota la demagògica propaganda que serien organismes estables unitaris. A aquesta estafa a l'autèntica llibertat sindical que quedava expropiada als treballadors per quatre anys com un xec en blanc, es van enfrontar en un primer moment la UGT i la CNT, que reivindicaven el reconeixement de les seccions sindicals com els organismes naturals ordinaris i les assemblees i comitès de vaga unitaris per a les lluites. Amb poc temps, davant de substancioses ofertes de patrimoni sindical, només la CNT ho va seguir defensant. Només que les veritats, per més en un moment siguin com punys, deixen de ser-ho si les prenem en abstracte, negant la realitat. Això li va passar a la CNT, que a cavall d'aquesta discussió va acabar trencant-se i aïllant-se. De tot aquell període, la CNS va acabar desapareixent, però les eleccions sindicals i els comitès d'empresa, es van quedar.

Participar per construir alternatives de classe

Fa anys que les eleccions són una realitat, i no participar-hi, encara que sigui amb arguments aparentment d'esquerres, a més de marginar-se, és permetre que les burocràcies sindicals segueixin apropiant-se la representació dels treballadors. Però tan necessari com participar-hi és recordar aquest caràcter institucional dels comitès d'empresa per compensar-ho amb una pràctica conseqüent que recuperi les tradicions de lluita i retorni el protagonisme als treballadors i treballadores, posant fi als anys de desmobilització i pactes sense consulta o amb consultes ultimativistes que han anat destruint les condicions laborals i salarials de tots i totes.

Per això, la nostra crida al vot és per opcions conscientment rupturistes amb aquesta pràctica institucionalitzada, conseqüents amb els mecanismes assemblearis de lluita i representació, unitàries i no sectàries davant dels treballadors, amb opcions no corporatives sinó de classe. Són aquestes opcions les que hem de reforçar, i no pas els aparells i les burocràcies que puguin haver-hi darrere. Estem dient que voteu CCOO si en aquesta candidatura hi ha corrents organitzats antiburocràtics, que s'enfrontin a l'aparell, que respectin les assemblees i s'hi sotmetin, com el Corrent d'Opinió de Girona. Que voteu CGT si hi ha companys i companyes que es comprometen a retornar-vos el protagonisme, les decisions, a sotmetre's a la vostra decisió assembleària, a buscar la unitat dels treballadors sense actituds sectàries de sigles.

Féu balanç dels últims 4 anys: seguir immersos en la desmobilització i la impotència, és que nosaltres reculem i més beneficis per la patronal. Els que ho han permès no poden seguir actuant en el nostre nom i menys amb el nostre suport. I si ara decidiu votar algú i no compleix les vostres expectatives, no espereu 4 anys més -que potser ja serà massa tard- sinó revoqueu-lo i trieu nous representants fins que recuperem realment la nostra veu i les nostres decisions.

LI **Lluita Internacionalista**

luchaint@telefonica.net <http://www.li-litci.com>

Secció simpatitzant de la Liga Internacional de Trabajadores LIT- IV^a internacional